02/12/2025

Λαμπρά Πανήγυρη του Καθεδρικού του Αποστόλου Ανδρέα Μπέρμιγχαμ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Θυατείρων

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα και κατάνυξη εορτάστηκε η ιερά μνήμη του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέα του Πρωτοκλήτου στον φερώνυμο Καθεδρικό Ιερό Ναό της πόλεως του Μπέρμιγχαμ. Στις λατρευτικές συνάξεις προεξήρχε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελιτηνής κ. Μάξιμος, πλαισιούμενος από κληρικούς της περιοχής και πλήθος πιστών.

Το απόγευμα της παραμονής τελέστηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός μετ’ αρτοκλασίας, χοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου κ. Μαξίμου. Στην ακολουθία συμμετείχαν ιερείς της ευρύτερης περιοχής, τιμώντας τον προστάτη Άγιο της Κοινότητος. Τον θείο λόγο κήρυξε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Βησσαρίων Κοκλιώτης, ο οποίος αναφέρθηκε στην έννοια της

ιεραποστολής στον σύγχρονο κόσμο.

Την κυριώνυμη ημέρα της εορτής, Κυριακή 30 Νοεμβρίου, ο Θεοφιλέστατος κ. Μάξιμος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και εν συνεχεία προεξήρχε της Πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας. Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, ο Επίσκοπος Μελιτηνής κήρυξε τον θείο λόγο προς το ευσεβές εκκλησίασμα, τόσο στην ελληνική όσο και στην αγγλική γλώσσα, αναλύοντας τα μηνύματα της εορτής για τον σύγχρονο άνθρωπο.

Ο Θεοφιλέστατος προέβη επίσης στη χειροθεσία ενός νέου Αναγνώστη, ευχόμενος στον ίδιο καλή δύναμη και φωτισμό στην ιερή διακονία που αναλαμβάνει στο αναλόγιο της Εκκλησίας.

Οι εορταστικές εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με την παράθεση εορταστικού γεύματος στην αίθουσα του Ιερού Ναού, όπου ο κλήρος και ο λαός είχαν την ευκαιρία να συνεορτάσουν σε κλίμα χαράς και ενότητας.

INBI

Ακολουθεί η ομιλία του Θεοφιλεστάτου:

Ἀγαπητοί Χριστιανοί,

Ἰδοὺ ἡ φωνὴ ἡ διαπεράσασα τὸν χρόνον. Πρόκειται περὶ τοῦ στεναγμοῦ τῆς λυτρουμένης ἀνθρωπότητος, τῆς φωνῆς τῆς προσδοκίας, ἥτις, τέλος, συναντᾷ τὴν Ἀλήθειαν. Σήμερον, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, ἐν τῇ Βρεταννίᾳ, τιμῶμεν τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις πρῶτος ἤκουσε τὸ «δεῦτε ὀπίσω μου» (Ματθ. 4, 19) καὶ ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιταλαντεύσεως, ἀπέβη ἡ ἀπαρχὴ τῆς καινῆς ἀνθρωπότητος.

Τίς ὅμως ἦν ὁ Ἀνδρέας; Ἁπλοϊκὸς μὲν ἁλιεὺς ἐκ τῆς Βηθσαϊδά, ψυχὴ δὲ φλεγομένη ὑπὸ θείου ἔρωτος. Πρὶν ἔτι γνωρίσῃ τὸν Χριστόν, ἐτύγχανε μαθητὴς τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἄνθρωπον ἔχοντα πνευματικὰς ἀνησυχίας, ἄνθρωπον μὴ ἀναπαυόμενον ἐν τῇ τύρβῃ τῆς βιοπάλης, ἀλλ' ἀναζητοῦντα τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» (Ἰωάν. 4, 10). Καὶ ὅτε ὁ Πρόδρομος ὑπέδειξε τὸν Ἰησοῦν λέγων «ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 1, 36), ὁ Ἀνδρέας ἠκολούθησεν Αὐτῷ ἀμελλητί. Καὶ ἠκολούθησεν Ἐκεῖνον, ὅστις οὐκ εἶχε «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8, 20).

Ὁ βίος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου συνιστᾷ ἀδιάλειπτον πορείαν μαρτυρίας. Οὐκ ἐκράτησε τὸν θησαυρὸν δι' ἑαυτόν. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις, ἡ πρώτη ἱεραποστολικὴ πρᾶξις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ἡ σπουδὴ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν Πέτρον (Ἰωάν. 1, 41-42). Ἀνεδείχθη ὁ ἀπόστολος τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ ἔκτοτε, ὁ βίος αὐτοῦ μετεβλήθη εἰς ἀέναον περιπλάνησιν. Ἀπὸ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας, μέχρι τῆς Θράκης καὶ τῆς Σκυθίας, καὶ τέλος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Πρωτόκλητος ἔσπειρε τὸν λόγον τοῦ Σταυροῦ. Ἐκήρυξε Χριστὸν Ἐσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα, ὅπερ ὑπερβαίνει φιλοσοφικὰς θεωρίας ἢ ἠθικὰ συστήματα.

Ἀναλογίσθητε, ἀδελφοί, τοὺς κόπους αὐτοῦ. Ὁδοιπορίας ἐν τόποις ἀφιλοξένοις, κινδύνους ἐκ λῃστῶν, κινδύνους ἐκ ψευδαδέλφων, ψῦχος καὶ γύμνωσιν (Β' Κορ. 11, 26-27). Ὅμως, ἡ φλὸξ τῆς πίστεως μετέτρεπε πᾶσαν δυσχέρειαν εἰς εὐκαιρίαν σωτηρίας.

Καὶ φθάνομεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς τὸ μαρτύριον. Ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, ὁ Ἀνδρέας ἀντεμετώπισε τὸν θάνατον μὲ ὅρους νίκης καὶ ἐπιτεύγματος. Ὅτε ὁ ἀνθύπατος Αἰγεάτης ἠπείλησεν αὐτὸν διὰ σταυρικοῦ θανάτου, ὁ Ἀπόστολος ἀπήντησε διὰ λόγων συγκλονιστικῶν: «Ἐὰν ἐφοβούμην τὸν σταυρικὸν θάνατον, οὐκ ἂν ἐκήρυττον τὸ μεγαλεῖον τοῦ Σταυροῦ».

Συγκλονιστικὴ τυγχάνει ἡ παράδοσις ἡ διασώζουσα τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ ὀργάνου τῆς θανατώσεως. Ἀντικρύσας τὸν Σταυρὸν σχήματος Χ καὶ ἠσπάσατο αὐτόν! «Χαῖρε, Σταυρέ», ἀνέκραξε, «σὺ ὁ καθαγιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ κοσμηθεὶς τοῖς μέλεσιν Αὐτοῦ ὡσεὶ μαργαρίταις». Ποία λογικὴ δύναται νὰ χωρέσῃ τὴν στάσιν ταύτην; Διότι «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σῳζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι» (Α΄ Κορ. 1, 18).

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, κρεμάμενος ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὁ γέρων πλέον Ἀπόστολος ἐκήρυττε τοῖς πλήθεσιν ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ ἱκεσίας διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Μετέτρεψε τὸ ἰκρίωμα εἰς ἄμβωνα. Τὸ μὲν αἷμα αὐτοῦ ἔρρεε, ἡ δὲ ζωὴ ἐγκατέλειπεν αὐτόν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἵπτατο ἤδη ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. Ἐπόθει τὴν ἄνοδον (Φιλιπ. 1, 23), ὅπερ ὑπερβαίνει τὴν ἁπλῆν ἄρνησιν τῆς καθόδου. Καὶ οὕτω, παρέδωσε τὸ πνεῦμα, σφραγίζων διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσων ἐκήρυξε.

Τί λέγει ὅμως ὁ Πρωτόκλητος πρὸς ἡμᾶς σήμερον; Ζῶμεν ἐν ἐποχῇ συγχύσεως. Ὁ κόσμος πέριξ ἡμῶν, συχνάκις προσομοιάζει πρὸς τὴν εἰδωλολατρικὴν ἐκείνην ἐποχήν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἐλάτρευον τὴν κτίσιν παρὰ τὸν Κτίσαντα (Ρωμ. 1, 25). Ἡ ἡμετέρα κλῆσις, ὡς μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁμοιάζει πρὸς τὴν κλῆσιν τοῦ Ἀνδρέου. Ἕκαστος ἐξ ἡμῶν καλεῖται ἵνα γίνῃ ἐν τῷ κύκλῳ αὐτοῦ εἷς "πρωτόκλητος", ὅστις θὰ ὁδηγήσῃ ἄλλους πρὸς τὸν Χριστόν. Οὐχὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, ὡς ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου, τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνδέει ἡμᾶς ἀρρήκτως μετὰ τῆς πηγῆς τοῦ Γένους καὶ τῆς Πίστεως ἡμῶν. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀντηχεῖ εἰσέτι, «Τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» (Β΄ Τιμ. 4, 7). Καλεῖ ἡμᾶς ἵνα μὴ δειλιάσωμεν ἔμπροσθεν τῶν συγχρόνων "σταυρῶν", εἴτε οὗτοι εἶναι ἡ μοναξιά, εἴτε ἡ ἀσθένεια, εἴτε ἡ περιφρόνησις τοῦ κόσμου πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν. Ἡ κλῆσις ἡμῶν ἐστιν ὅπως ζήσωμεν μὲ ὅρους θυσιαστικῆς ἀγάπης, ὅπερ ὑπερβαίνει τὴν ἁπλῆν ἱκανοποίησιν βασικῶν ἀναγκῶν ἢ τὴν ἀποκατάστασιν βλαβῶν.

Δεηθῶμεν οὖν αὐτοῦ, τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ Πανευφήμου, ὅπως πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν. Ἵνα χαρίζηται ἡμῖν τὴν παρρησίαν τῆς ὁμολογίας καὶ τὴν χαρὰν τῆς θυσίας. Καὶ εἴθε, ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, νὰ ἀξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκούσωμεν τῆς

γλυκυτάτης φωνῆς τοῦ Κυρίου καλούσης ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν.

ΑΝΔΡΕΑΣ